Rama IX Art Museum Foundation

FORM (DISSOLVES) CONTENT

BY WARAWUT TOURAWONG

รูป (สลาย) นาม โดย วราวุฒิ โตอุรวงศ์

Rama IX Art Museum Foundation

FORM (DISSOLVES) CONTENT

BY WARAWUT TOURAWONG

รูป (สลาย) นาม

วราวุฒิ โตอุรวงศ์

28 July - 28 August 2011

A+789 and HOF ART Gallery at Silom Galleria

โลกที่วราวุฒิมองเห็น
ศ.อิทธิพล ตั้งโฉลก

"ไม่ใช่เรื่องสำคัญว่าเราจะวาดรูปอะไร แต่วาดอย่างไร มันเป็นเรื่องว่าวาดภาพอย่างไรต่างหากที่กำหนดงานที่เป็นผลผลิตขั้นสุดท้าย" โรเบิร์ต ไรแมน (Robert Ryman) ศิลปินเอกชาวอเมริกันกล่าวแสดงถึงทัศนะส่วนตนที่ให้ความสำคัญกับเทคนิคอย่างสูงยิ่ง เราคงจะเข้าใจได้ไม่ยากว่าทำไม เพียงพิจารณาจากการสร้างสรรค์อันยาวนานของเขา ไรแมนใช้สีขาวเพียงสีเดียวในการทำงานจิตรกรรมมาเกือบตลอดชีวิต วัสดุและเทคนิคที่แตกต่างและหลากหลายจึงเป็นส่วนสำคัญที่สุดที่ทำให้การใช้สีขาวเพียงสีเดียวดูไม่ซ้ำ และยังมีความเป็นไปได้ใหม่ๆเกิดขึ้นเสมอ ผมมีทัศนะสอดคล้องกับไรแมนจากพื้นฐานการเรียนและทำงานภาพพิมพ์มาก่อนยาวนาน กระบวนการทางเทคนิคหลักทั้งสี่ของภาพพิมพ์มีลักษณะเฉพาะ มีระบบ และระเบียบวิธีเป็นขั้นตอนที่ก่อให้เกิด "สุนทรียภาพเฉพาะ" ที่ไม่เหมือนกัน หรือกล่าวอย่างง่ายๆ ก็ได้ว่าเทคนิคภาพพิมพ์แต่ละกระบวนการมีทั้งข้อเด่นข้อดีและต่างก็มีข้อด้อยข้อจำกัดด้วยกันทั้งสิ้น ทำให้ผมเกิดสำนึกว่าเทคนิคมิใช่เป็นเพียง "สื่อ" หรือ "เครื่องมือ" ในการถ่ายทอด "เนื้อหาสาระ" เท่านั้น แต่เทคนิคเป็นตัวเสริมเนื้อหาให้ลุ่มลึกขึ้น เด่นชัดขึ้นหรือเทคนิคคือส่วนหนึ่งของเนื้อหาเลยทีเดียวขึ้นอยู่กับระดับทัศนะและความเชื่อของศิลปินแต่ละบุคคล

การเริ่มต้นเขียนบทความโดยกล่าวถึงด้านเทคนิควิธีการในการวิเคราะห์งานจิตรกรรมของ วราวุฒิ โตอุรวงศ์ ผิดไปจากธรรมเนียมปฏิบัติก็เพราะผมมีความเชื่อและมีความเห็นอย่างที่ไรแมนกล่าวไว้ว่า "วาดภาพอย่างไรต่างหากที่กำหนดงานที่เป็นผลผลิตขั้นสุดท้าย" วราวุฒิวาดภาพอะไร? จิตรกรรมของวราวุฒิมีเทคนิคพิเศษเฉพาะตัวที่แตกต่างจากศิลปินอื่นอย่างไร? เทคนิคเฉพาะที่เรามองเห็นได้อย่างประจักษ์ชัดก็คือพื้นผิวที่เขาใช้วัสดุ Wallputty สร้างให้หยาบนูนหนาขึ้นมากกว่าปกติแบบประติมากรรมนูนต่ำ (Base Relief) เกือบทั่วทั้งภาพก่อนเป็นชั้นแรกแล้วจึงระบายสีอคริลิคทับเป็นชั้นที่สอง

แฟรง สเตลล่า (Frank Stella) จิตรกรเอกชาวอเมริกันในยุคเดียวกับไรแมน กล่าวถึงจิตรกรรมและการสร้างสรรค์ไว้ว่า "มีปัญหาสองข้อในจิตรกรรม หนึ่งก็คือค้นหาว่าจิตรกรรมคืออะไร? อีกข้อหนึ่งก็คือจะทำจิตรกรรมได้อย่างไร?" ตั้งแต่ยุคโมเดิร์นนิสม์ต้นศตวรรษ 20 เป็นต้นมา การสร้างสรรค์ศิลปะเป็นแบบปัจเจกนิยมอย่างที่สุด ศิลปินจึงต้องใช้ความคิดอย่างละเอียดถี่ถ้วนตั้งแต่เริ่มต้น ถ้าตัดสินใจจะทำจิตรกรรมก็ต้องคิดก่อนแบบที่สเตลล่ากล่าวเอาไว้ว่า จิตรกรรมคืออะไรเป็น "ปัจเจกนิยาม" ซึ่งเป็นไปตามความเชื่อส่วนตน จิตรกรรมของวราวุฒิยังคงเป็นงาน 2 มิติ มิติที่ 3 ที่มีปริมาตรนูนหนาจริงผสมกับการระบายสีสร้างปริมาตรและความลึกแบบลวงตา ประสานกับการกำหนดเส้นของรูปนอกคมชัดแบบลิเนียร์ (linear) อันเป็นการกำหนดว่าจิตรกรรมของวราวุฒิคืออะไร และคำตอบที่ได้รับรวมเอาข้อสองคือทำจิตรกรรมได้อย่างไรไปด้วยแล้ว และยังเป็นการตอกย้ำว่าเทคนิคไม่ใช่เป็นเพียงแค่ "สื่อ" นอกจากนี้ผลลัพธ์ที่ต่อเนื่องตามมาก็คือผลงานที่มีแบบฉบับเฉพาะตัว มีความริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่ เป็นต้น "ต้นแบบ" อันเป็นคุณค่าสำคัญที่สุดของศิลปะ

การริเริ่มทำสิ่งใหม่เป็นต้นแบบ มิใช่เป็นเพียงรูปแบบ (form) ที่มีแบบอย่าง (style) เฉพาะตัวไม่เหมือนใครเท่านั้น ตั้งแต่ยุคโพสโมเดิร์นนิสม์เป็นต้นมา ศิลปินส่วนใหญ่ไม่ยึดถือแบบอย่างตายตัว แต่แบบอย่างจะเปลี่ยนไปตามความคิดโดยเฉพาะศิลปินคอนเซ็ปชวลที่ยึดถือคุณค่าทางความคิดเป็นหลัก อันที่จริงถ้ามีความจำเป็นต้องจัดกลุ่มแยกผลงานตามลัทธิศิลปะ จิตรกรรมของวราวุฒิก็อาจจะถูกจัดอยู่ในกลุ่มจิตรกรรมคอนเซ็ปชวลได้ ถึงแม้จิตรกรรมของเขาอยู่ในแนวเหมือนจริงบอกเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ของผู้คนในสังคมมีความงามและมีแบบอย่างเฉพาะตัวที่โดดเด่นซึ่งขัดกับหลักการของคอนเซ็ปชวลอาร์ตแต่ "แก่นสาร" ที่แท้จริงคือความคิดที่มีพัฒนาการจากจิตรกรรมชุดแรก "วัตถุแห่งกิเลส" ซึ่งยังเป็นความคิดที่เรียบง่ายมาสู่ชุด "รูป (สลาย)นาม" อันเป็นความคิดที่ซับซ้อนและมีหลายนัย หาใช่จิตรกรรมที่สะท้อนความเสื่อมโทรมของสังคมที่อยู่ในกระแสศิลปะทั่วไป

จิตรกรรมชุด "วัตถุแห่งกิเลส" และ "หุ่นนิ่ง" มีเรื่องราวความหมายเรียบง่าย วราวุฒิ อาศัยกลยุทธทางองค์ประกอบและทางทัศนธาตุสื่อ "สาร" ถึงผู้ดูได้โดยตรง ง่าย และชัดเจน ผู้หญิงในชุดวัตถุแห่งกิเลสส่วนใหญ่ในแต่ละภาพมีเพียงคนเดียวในกิริยาอาการต่างๆ จุดเน้นของงานชุดนี้คือ เสื้อ ผ้าอาภรณ์ เครื่องประดับที่มีสีสันลวดลาย และแบบอย่างตามกระแสแฟชั่นดูมีชีวิต มีความงดงาม ส่วนคนกลับถูกลดบทบาทความสำคัญลงโดยการตัดส่วนศีรษะให้ตกออกนอกภาพ หรือหันหน้าหลบและผิวหนังของผู้หญิงส่วนใหญ่เกือบทุกภาพเป็นสีเทาที่ดูเย็นชาไร้ตัวตน ไร้ชีวิต วราวุฒิ สื่อ "สาร" เกี่ยวกับเรื่องวัตถุนิยมด้วยภาษาภาพถึงผู้ดูได้อย่างสัมฤทธิ์ผล

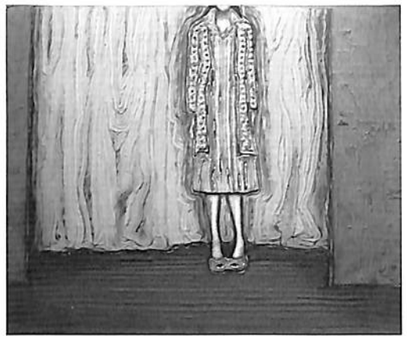

Red Curtain, 2007
Acrylic, crayon on paper, 69X79 cm

Inside a Peel, 2007
Acrylic, crayon on wood, 3 painting, 200X122 cm each

Untitle, 2007,
Acrylic, crayon on paper, 79X69 cm

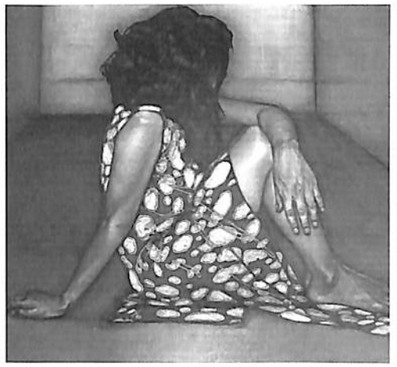

Inner Grey Room, 2007
Oil, acrylic, crayon on canvas, 200X200 cm

Between, 2008
Oil, acrylic, crayon on canvas, 199X239 cm

Touching, 2008
Oil, acrylic, crayon on canvas, 180X180 cm

Rama IX Art Museum Foundation

เพียงแต่ว่า "สาร" ที่วราวุฒิสื่อถึงผู้ดูผ่านผลงานมิใช่เป็นเพียง "ข่าวสาร" บอกเล่าเรื่องราวความหมายอันเป็นคุณค่าทางความคิดเท่านั้นแต่เป็น "แก่นสาร" ที่ไม่อาจปฏิเสธหรือมองข้ามได้นั่นคือคุณค่าทางความงาม และอารมณ์ความรู้สึกอันเป็นคุณค่าทางจิตใจที่มีอยู่สมบูรณ์พร้อมในจิตรกรรมของเขาด้วย ซึ่งในประเด็นนี้วราวุฒิไม่เคยกล่าวถึงเลยทั้ง ๆ ที่เป็นพลังแห่งภาษาภาพที่ปะทะและดึงดูดผู้ดูได้อย่างชนิดที่ศิลปินน้อยคนนักจะทำได้ การให้น้ำหนักเน้นอธิบายไปทางความคิดโดยเฉพาะผลงานชุดที่สาม"รูป(สลาย)นาม"นั้นวราวุฒิคงจะคิดเช่นเดียวกับศิลปินร่วมสมัยส่วนใหญ่ในยุคนี้ที่ไม่กล่าวถึงความงามและความรู้สึกเลย เพราะมันเป็น "นามธรรม" และเป็น "อัตวิสัย" รวมทั้งเป็นภาษาภาพที่สื่อถึงผู้ดูได้ด้วยตัวเองอยู่แล้ว หรืออาจจะกล่าวในอีกนัยหนึ่งก็ได้ว่า ความงามและความรู้สึกมิใช่เป้าหมายหลักของวราวุฒิ

ในผลงานชุดที่สาม วราวุฒิสืบสานแบบอย่างและเทคนิคต่อเนื่องจากชุดวัตถุแห่งกิเลสโดยการเปลี่ยน "เนื้อเรื่อง" แต่ยังคงไว้ซึ่ง "เนื้อหา" เรื่องราวความหมายในชุดนี้มีความซับซ้อน ทั้งมิติ มุมมอง และมีหลายนัย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละภาพดูเหมือนกับเรื่องราวในชีวิตประจำวันธรรมดาๆ ที่เป็นแบบแผน ซ้ำซาก จำเจน่าเบื่อหน่าย แต่เมื่อเราพิจารณาอย่างละเอียดก็จะพบว่า เรื่องราวที่เกิดขึ้นมิใช่ภาพของข้อเท็จจริงตามปกติหรือตามหลักตรรกะ หรือมิใช่เป็นภาพเหนือจริงที่เกิดจากจินตนาการหรือจิตใต้สำนึกแบบเซอร์เรียลลิสม์(Surrealism) ซึ่งเกิดขึ้นจากการทำงานของสมองซีกขวา แต่ระบบการสร้างสรรค์ของวราวุฒิเริ่มต้นจากสมองซีกซ้ายกับการเฝ้าสังเกตชีวิตผู้คนในสังคมรอบตัว เก็บความรู้ข้อมูล คิด วิเคราะห์ แล้วสังเคราะห์ออกมาเป็นภาพ ภาพที่ไม่ปกติ ภาพที่ไม่เป็นเหตุเป็นผล ผิดกาละเทศะ หรือภาพที่ดูผิดที่ผิดทาง เช่นภาพผู้หญิงรดน้ำต้นไม้ที่ตายแล้ว ภาพผู้ชายกำลังใช้เครื่องเป่าผม เป่าผมตัวเองในห้องน้ำที่มีน้ำเจิ่งนอง ในขณะที่สายไฟและปลั๊กไฟแช่อยู่ในน้ำ ภาพผู้หญิงในชุดนอนนั่งแต่งหน้าด้วยใจจดจ่อ อีกมือหนึ่งกดน้ำจากกระติกน้ำร้อนลงในถ้วยกาแฟ จนน้ำเจิ่งนองเต็มถ้วยล้นไหลลงบนโต๊ะและบนพื้น ภาพของครอบครัว พ่อ แม่ ลูก ที่ต่างคนต่างทำกิจกรรมของตนเองโดยไม่มีใครสนใจใคร แม่อ่านนิตยสารอีกมือกดกระติกน้ำร้อน พ่อกำลังแปรงฟันอีกมือถือถ้วยรองน้ำร้อนจากกระติก และพยายามใช้เท้าเสียบปลั๊กไฟ ในขณะที่ลูกชาย

Pour, 2009
Oil, acrylic, crayon on canvas, 145X145 cm

Story in Next Bathroom, 2009
Photo collage, oil, acrylic,crayon on canvas, 180X190 cm

9.25 am., 2009
Oil, acrylic, crayon on canvas, 148X148 cm

Bangkok Art Museum Foundation

Maybe, 2009
Oil, acrylic, crayon on canvas, 200X300 cm

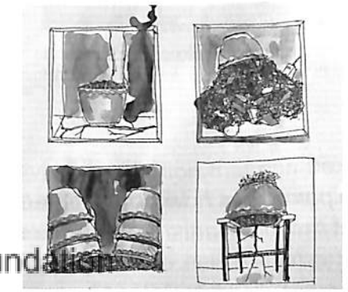

Untitle, 2011
Watercolor, pen on paper29.4X20.8 cm

กำลังนั่งเล่นของเล่นอยู่บนพื้น เรื่องราวในงานจิตรกรรม คือรูปทางกายภาพที่มองเห็น และยกตัวอย่างไปแล้วผู้ดูมองเห็น "เรื่อง" ที่ศิลปินบอกเล่าออกมาได้ไม่แตกต่างกัน แต่ความหมายคือส่วนที่เป็น "นามธรรม" และ เป็น"อัตวิสัย" เช่นเดียวกับความงามที่ผู้ดูต้อง "อ่าน" ตีความ หรือถอดรหัส ซึ่งอาจจะได้ความหมายที่แตกต่างหรือตรงกันกับศิลปิน หรือผู้ดูท่านอื่นก็ได้ขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะทางศิลปะ ประสบการณ์และรสนิยม ไม่มีอะไรถูกหรือผิดตายตัวอย่างศาสตร์สาขาอื่น โดยเฉพาะคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ดังมีคำกล่าวที่ว่า "ศิลปะเมื่อเสร็จสมบูรณ์แล้วก็เป็นอิสระจากผู้สร้าง" คนดูก็ย่อมมีอิสระในการตีความ แปลความหมาย และประเมินคุณค่า รวมทั้งวิเคราะห์ วิจารณ์ได้

ระบบการสร้างสรรค์ของวุฒิไม่ได้เริ่มต้นจากอารมณ์สะเทือนใจ หรือบันดาลใจ แต่เริ่มจากความคิดที่เกิดจากการสังเกต ตั้งคำถาม คิด วิเคราะห์ และหาความรู้ ทั้งทางประวัติศาสตร์ศิลป์ พุทธปรัชญา จิตวิทยา และศาสตร์แห่งการสื่อความหมาย "สัญวิทยา" (Semilogy) หรือสัญศาสตร์ (Semiotics) พัฒนาการของผลงานจากชุด "วัตถุแห่งกิเลส" มาสู่ชุด "รูป (สลาย) นาม" นั้นเห็นได้ชัดเจนว่าแปรเปลี่ยนจากความงาม และความรู้สึกสู่ความคิด จากเรื่องราวความหมายที่เรียบง่ายเข้าใจง่ายมาสู่เรื่องราว และความหมายที่ซับซ้อน เข้าใจยาก ทิศทางการพัฒนาผลงานเช่นนี้เป็นไปตามแนวคิด และจุดมุ่งหมายที่เด่นชัดจากจิตรกรรมทั้งหมดสามชุดที่นำมาแสดงในครั้งนี้ มีทั้งผลงานที่ดูง่ายเข้าใจ และเข้าถึงได้ง่าย ไปจนถึงผลงานบางชิ้นที่ดูยาก เข้าใจยาก นี่คือเจตนาของศิลปิน เราคงต้องคิดและมองในมุมกลับตรงกันข้ามกันบ้าง จำเป็นด้วยหรือที่เราต้องรู้เรื่อง และเข้าใจความหมายทุกๆ ประเด็นเช่นเดียวกับที่เราอ่านตำราเรียน เราดูศิลปกรรมเพื่อให้เกิดความรู้หรือ? ภาพจิตรกรรมของวราวุฒิอาจจะเหมือนกับภาพ"ปริศนาธรรม" ที่เป็นการตั้งคำถามมากกว่าการให้คำตอบต่อ "มายาคติ" แห่งสังคมที่ถูกครอบงำโดย "มายา" แห่งวัฒนธรรมภาพ (Visual Culture) ดูเห็นได้ชัดว่า วราวุฒิต้องการเปิดกว้างค้างเอาไว้ให้ผู้ดูหาคำตอบเอาเอง วราวุฒิกระตุ้นให้ผู้ดู "คิด" ค้นหาคำตอบจากภาษาภาพเครื่องหมายสัญญะ ไปจนถึงสัญลักษณ์ที่ปรากฏชัดหรือแฝงไว้ในผลงาน นี่คือกลยุทธสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เราผู้ดูไม่เบื่อหน่ายในการดูงานของเขา เรายิ่งดูนานไปก็ยิ่งเห็นความหมายที่แฝงอยู่อย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ตรงกันข้ามกับผลงานที่ดูง่ายอ่านเข้าใจได้ง่าย เมื่อรู้เรื่องแล้วเราอาจจะไม่สนใจดูอีกเลยก็ได้ ความแปลกใหม่ของเรื่องและรูปแบบการนำเสนอที่เกิดจากวิธีคิด และแนวคิดออกนอกกรอบรวมทั้งความงามเฉพาะที่มีอัตลักษณ์โดดเด่นไม่เหมือนใครก็เป็นคุณค่าของการสร้างสรรค์เพียงพออยู่แล้วไม่ว่าเราจะดูรู้เรื่อง เข้าใจความหมายในทุกๆประเด็นหรือไม่ก็ตามวราวุฒิจะเดินตามรอยศิลปินรุ่นพี่จากรั้ว "ศิลปากร" ที่มีพรสวรรค์ทั้งทางทักษะฝีมือ และเทคนิคประสานกับอัจฉริยภาพทางความคิดผลลัพธ์คือ "ความงาม"และ "ความคิด" อยู่ร่วมกันได้ในผลงานชิ้นเดียวกันอย่างปราศจากความขัดแย้ง แต่กลับมีคุณค่าเพิ่มขึ้นสมบูรณ์พร้อมไม่ว่าจะมองจากมุมไหนก็ตาม อย่างเช่น มณเฑียร บุญมา ชาติชาย ปุยเปีย สุรสีห์ กุศลวงศ์ อารยา ราษฎร์จำเริญสุข และสาคริน์ เครืออ่อน เป็นต้น

---

1 ดาเนียล มาร์โชนา. มินิมอลอาร์ต. แปลโดย เฉิดฉวี แสงจันทร์. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : เดอะเกรทไฟน์อาร์ท, 2552. 80

2 Michael Auping. Abstraction Geometry Painting. NY. : Harry N. Abram, Incorporated, 1945. 161

Untitle, 2007
Acrylic, crayon on canvas, 150X150 cm

Inner Silence, 2008
Oil, acrylic, crayon on canvas, 180X180 cm

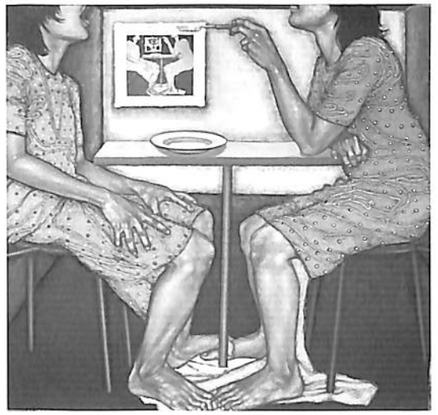

Eat Ate Eaten, 2009
Photo collage, oil, acrylic,crayon on canvas, 200X200 cm

Think About Between, 2009
Oil, acrylic, crayon on canvas, 180X170 cm

Through Warawut's Eyes
Professor Ittipol Tangchalok

"*There is never a question of what to paint but only how to paint. The how of painting has always been the image – the end product.*" This quote is from a great American artist Robert Ryman. It explains about the artist's personal point of view giving attention to techniques. Throughout his extensive painting career, Ryman has employed various techniques to apply white color on canvas. Here, I would like to stress that techniques allow him to continuously discover new possibilities, making white color look unrepeatable. My view is similar to Ryman's, which has been developed through my educational and professional background in printmaking. Four main printmaking techniques contain different characteristics, systems, and methods. Even though each technique has its own strengths and weaknesses, it helps printmaker to create "unique aesthetic". I realize that techniques are not just "mediums" or "tools" used to convey "content"; they assist artist to create a deeper and clearer message for his/her artwork. I believe that techniques are part of content. However, this entirely depends on artist's attitude and belief.

I am taking a somewhat unconventional route of making an analysis, starting with a statement with regard to techniques. This is because I agree with Ryman's assertion: "*the how of painting has always been the image – the end product.*" What does Warawut paint? How do his techniques differentiate his paintings from other painters'? One technique that can be noticed is that Warawut uses wall putty to create roughs on canvas, and, then, applies acrylic paint over the roughs. This technique makes his paintings look similar to bas-relief sculpture.

Frank Stella, an American artist from the same period as Ryman, says about painting and creation as follows: "*There are two problems in painting. One is to find out what a painting is, and the other is to find out how to make a painting.*" Since Modernism (the beginning of the 20th century), the creation of art has taken a form of individualism. Artists think meticulously through their work. If they decide to start a painting, they must first, as Stella says, think about what a painting is to them, resulting in an "individual definition" based on their personal point of view. Too, Warawut creates his individual definition that can be explored directly from his paintings. His paintings are both two and three-dimensional. The three-dimensional rise is created by wall putty roughs covered with acrylic paint. Outcome shows both real volume and pictorial depth. Along with linear painting style, Warawut shows us what a painting is for him. It is proper to say again that techniques are not just "mediums"; they lead to uniqueness, innovation, and creation that necessarily form "originality", the utmost importance of art.

From Postmodernism until now, most artists do not limit themselves to one form or style of art. They realize that an art innovation cannot be developed in a fixed form or style. They allow their form of artwork to evolve along with their changing perspectives. This is especially true for conceptual artists who prioritize the value of thoughts and ideas. If art were to be categorized in such a way, Warawut's paintings could be classified as conceptual painting. Initially, his paintings may appear to our eyes that they go against the definition of conceptual art, as touching upon the realm of realism, and telling stories of people in society in a beautiful and distinct way. The development of Warawut's conceptual painting can be investigated from the first series of his work to the second one. The first series is entitled '*Objects of Desire*' (2006-2007), of which concept is simple and straight. After that, he started developing complicated layers of thoughts for the second series '*Form (Dissolves) Content*' (2010-2011). It is important to address that his paintings in the second series are unlike most current works of art created to reflect the decadence of society.

The series '*Objects of Desire*' that includes a piece namely '*Still Life*' (2007) expresses a simple meaning. Warawut uses the principles of art composition and visual elements to communicate his message in a direct, simple, and clear way. Female figures appearing in the '*Objects of Desire*' are depicted alone in different poses. The visual emphasis of this series is on these figures dressed with colorful, lively outfit and jewelry in line with fashion trends. However, he manages to decrease the value of the figures in order to reveal his message. He makes either their face cropped off, or their head turned away. The figures' skin appears unfeeling, lifeless, and non-existing. These figures carry

Rama IX Art Museum Foundation

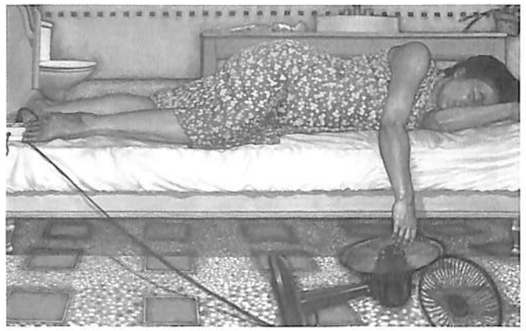

After Afternoon No.2, 2009
Photo collage, oil, acrylic,crayon on canvas
200X300 cm

Story in Bathroom, 2009
Oil, acrylic,crayon on canvas, 200X200 cm

the artist's message focusing on materialism, which is received by us effectively.

Nonetheless, the "message" that Warawut communicates to audience is not only "information" that tell stories reflecting the virtue of thought, but also "core content" that should not be denied or overlooked. The core content embraces beauty, emotions, feelings, and spiritual virtue that we can recognize in his paintings. Well, the artist has never spoken of the core content, even though it produces a powerful influence on audience's perception. I think not so many artists can master this influence, and he is one of them. Warawut may be in agreement with most contemporary artists in not speaking about beauty and emotion, as they are abstract, subjective, but, however, perceivable. As a result, we can see that he carefully cultivates a sophisticated concept for the *'Form (Dissolves) Content'* series. In short, beauty and emotion are not fully included into his objective.

For the second series *'Form (Dissolves) Content'*, Warawut carries on the same style and techniques, keeps the same content, but applies new narratives. The narratives in this series are complicated and contain various thought dimensions and perspectives. Events graphically depicted are like everyday activities that are routine and boring. Once, looking at them carefully, we will find that the events do not respond to social norms and logics. Yet, they are not the result of his right-sided brain operation encouraging surreal, subconscious vision. Warawut's working process is originated with a reference to the left side of the brain that supports him to observe people, collect and analyze information. Result of his left-sided brain operation can be seen clearly in his paintings showing irregular, illogical, non-circumstantial, out of the ordinary events. For example, the events include a woman watering a dead plant, a man blow-drying his hair in damp bathroom with wires and cords plugged into water, a lady in pajamas meticulously putting on make-up with one hand while the other pressing on a water boiler to pour hot water into an already flooded coffee cup. Another event shows a scene of family members individually doing something: a mother reading magazines and pushing a pour button on water boiler, a father brushing his teeth and holding a cup receiving water from the water boiler while using his foot to plug in an electric cable, and a child playing with toys on the floor. Every audience can grasp more or less the same narratives. Yet, the abstract and subjective substances of the narratives are something that each audience has to extract and interpret. Each audience

Rama IX Art Museum Foundation

Untitle, 2011
Acrylic, watercolor, crayon on paper
78.5X54.5 cm

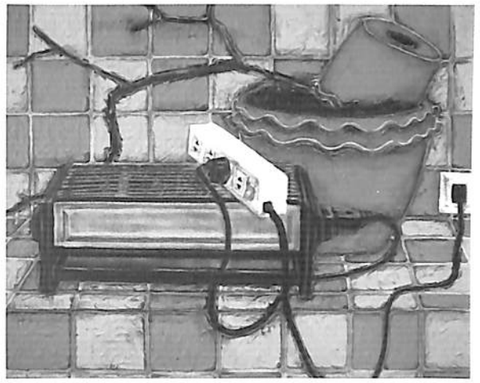

Still - Life No. 1, 2011
Acrylic and crayon on paper
69X79 cm

is free to interpret Warawut's paintings in his/her own way that may or may not be in line with the artist's and others'. This depends on the artistic maturity, experiences, and tastes of each audience. Unlike other branches of education like math and science, there is no right or wrong, as per the saying "*once a piece of art is finished, it becomes free from the artist".* Audience is free to interpret, translate, evaluate, analyze, and critique.

Warawut's creative process does not start from his impression, inspiration, or emotions, but from thoughts developed through seeing, questioning, analyzing surroundings, and exploring knowledge relating to Buddhist philosophies, psychology, and semilogy or semiotics. His development taking place between the *'Objects of Desire'* and the *'Form (Dissolves) Content'* shows that the artist is able to shift a focus from beauty, emotions to thoughts, from simple narratives to sophisticated ones. In this exhibition, some pieces can be easily approached and understood, and some difficult to understand. This is the intention of the artist. We may need to practice our way of thinking and viewing them. Is it really mandatory for us to understand every detail of everything we read from our academic books? Do we look at art to discover knowledge? In a way, Warawut's works are similar to "Dharma Codes". The codes do not encourage us to decode rather than to ask a question focusing on the illusion of visual culture. What we can see is that Warawut has deliberately left a door wide open for us to find our own answer. He provokes us to think, to search for meanings from visual languages, signs, and symbols both highlighted and hidden within his paintings. This is an important tactic that keeps us explore his works. The more we look, the more we see. For paintings that are easy to un digest and understand, once we finish reading them, we may not return to them again. In conclusion, Warawut's value of creation can be realized from the irregular narratives, the development of his concept and the distinct individual style, regardless of whether or not we think we understand everything in his paintings. Warawut will be following his seniors' footstep such as Montien Boonma, Chatchai Puipia, Surasi Kusolwong, Araya Rasdjarmrearnsook, and Sakarin Krue-on. He has shown us his ability to create artwork revealing "beauty" and "thought" that vitally co-exist without conflict.

---

1 Marzona, Daniel. Minimal Art. Bangkok : The Great Fine Art, 2009. 80

2 Auping, Michael. Abstraction Geometry Painting. NY. : Harry N. Abram, Incorporated, 1945. 161

Rama IX Art Museum Foundation

FORM (DISSLOVES) CONTENT

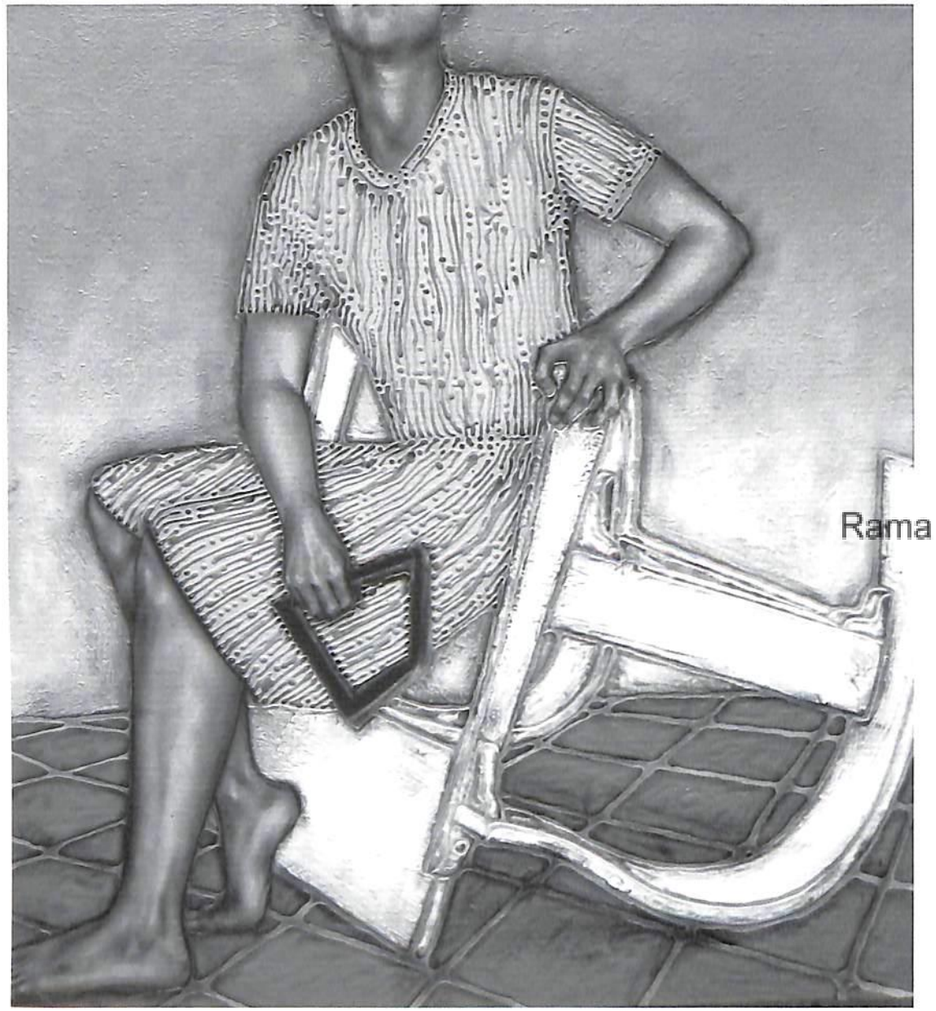

Rama IX Art Museum Foundation

Man Under The Chair, 2010
Acrylic, crayon on paper, 79X69 cm

ข้างสิ่งตาม, 2010
Oil, acrylic, crayon on canvas, 260X280 cm

ไม่มีชื่อ, 2011
Pen, watercolor, acrylic, crayon on paper
200X320 cm

Rama IX Art Museum Foundation

วิชา ชั่วโมง, 2010
Oil, acrylic, crayon on canvas
200X320 cm

บ้านริมถัง เป่าริมคลอง, 2010
Oil, acrylic, crayon on canvas, 200X200 cm

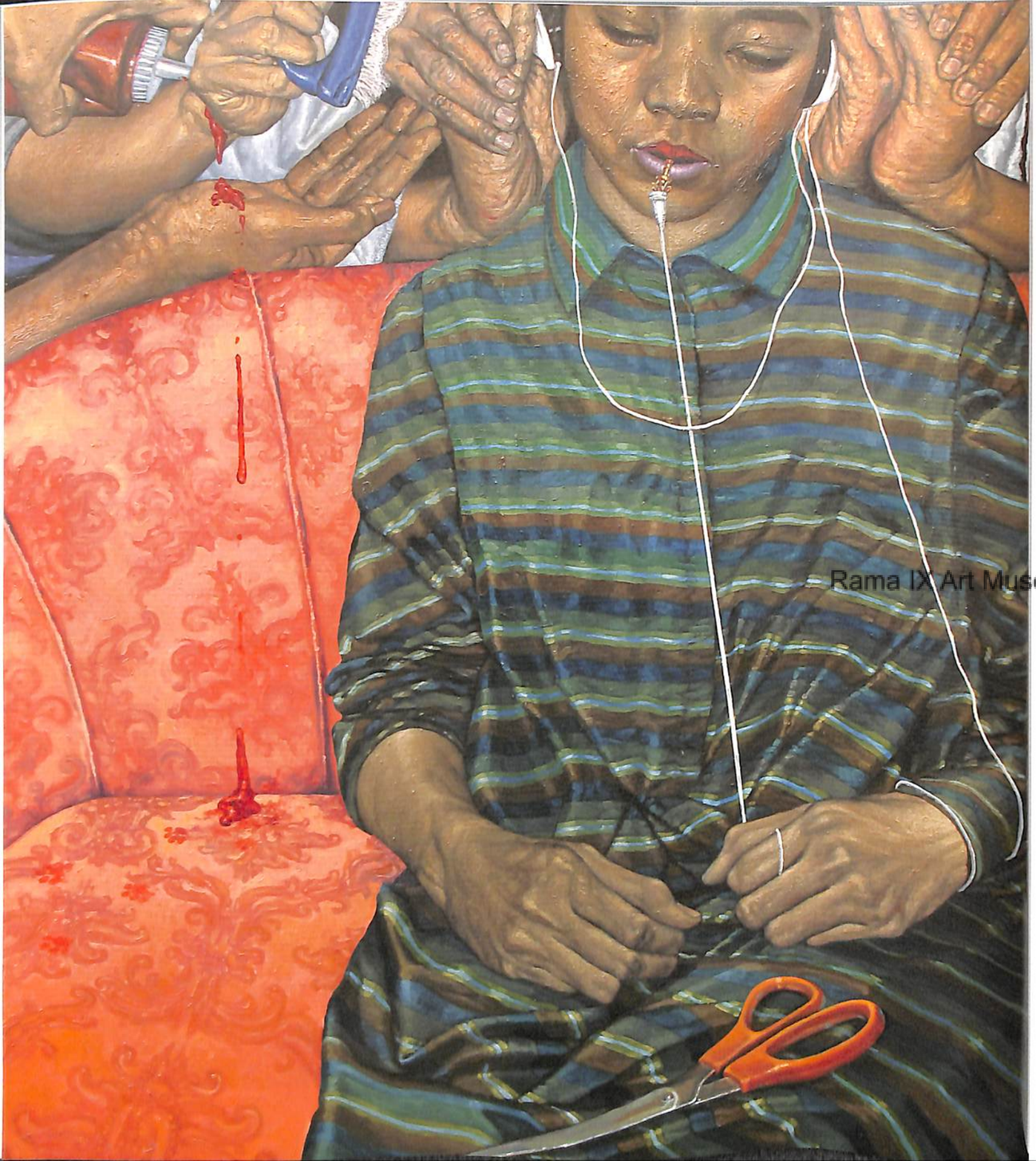

Rama IX Art Museum Foundation

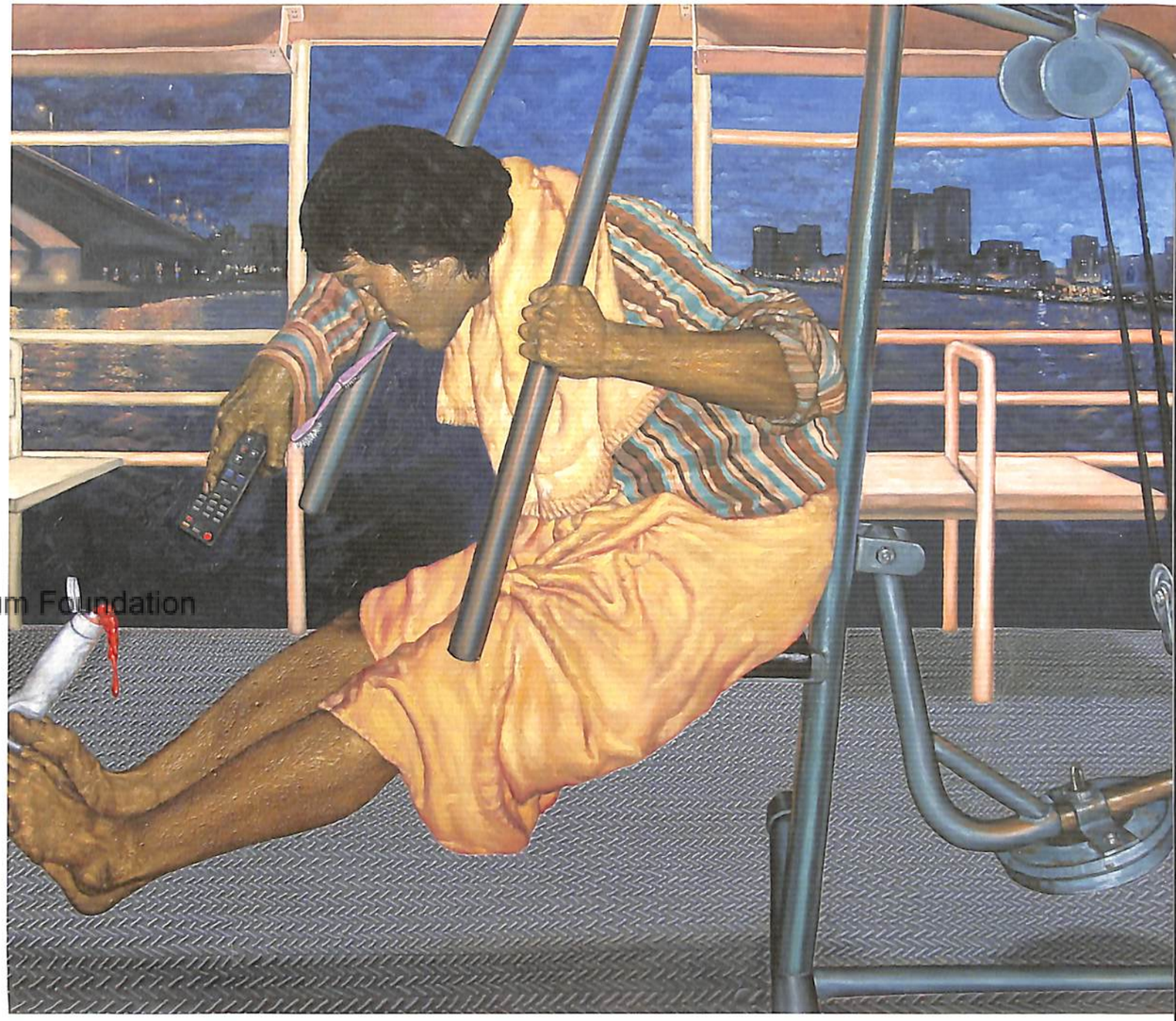

กายกำลังออก ทางกำลังเดิน, 2010
Oil, acrylic, crayon on canvas, 180X190 cm

ผู้หญิง มือ ฟัง, 2010, Oil on canvas, 220X193 cm